Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

Φίλτατε,

Σ' ἕνα περασμένο φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» ὁ συνεργάτης σας κ. Τεφαρίκης γράφει πῶς «εἶναι κρῖμας ποῦ ὁ κ. Πολίτης ἀκόμη ἐπιμένει στὸ φραγκισμὸ «Μελέται ἐπὶ τοῦ βίου». Γιατὶ τάχα ὄχι περὶ τοῦ βίου». Σ' αὐτὸ παρατηρᾶμε πῶς ἔχει ἄδικο ὁ κ. συνεργάτης σας γιατὶ ὁ κ. Πολίτης στὲς παροιμίες του γράφει περὶ τοῦ βίου. «ἐπὶ τοῦ βίου» ἔγραψε μόνο στὸ σύγγραμμά του γιὰ τὴ μυθολογία ποῦ ἐξέδωκε στὰ 1871.

Α

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Σ. Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ

ἀριστούχου διδάκτορος τῶν Μαθηματικῶν

Διὰ τὰς γυμνασιακὰς τάξεις καὶ διὰ τὰς εἰδικὰς Σχολὰς Δοκίμων, Εὐελπίδων καὶ Πολυτεχνείου.

Ἡ διδασκαλία γίνεται ἐν τῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ τοῦ κ. Δ. Μακρῆ (ὁδὸς Πανεπιστημίου), ὅπου εὐγενῶς προσεφέρθη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως χῶρος.

Πληροφορίαι, ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 75, καὶ ἐν τῇ Βιομηχ. Ἀκαδημίᾳ (πλατεῖα Κάνιγγος).

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἕνας διάλογος ἀπάνου στὸ περίφημο ποίημα τοῦ τοῦ κ. Σταματάκη Βάλβη.

— «Τὴν διάβασες τὴν ὑπὲρ πάντων προσευχήν; Πῶς σοῦ φάνηκε;

— «Ἔξεστι Κλαζομείνοις ἀσχημονεῖν!»

— Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε ἕνα ἄρθρο τοῦ συνεργάτη μας κ. Στεφ. Ραμᾶ: «Οἱ Μαλλιαροί», ποῦ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν συνδιάλεξη τοῦ κ. Ξεν. Ρεκλαμοπούλου.

— Ἐμάθαμε πῶς γιὰ τὴν Ἀκαδημία μας θὰ ζητηθῆ ἐνίσχυση κι' ἀπὸ τὶς διάφορες συντεχνίες.

— Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ ὑποδείξη κι' ἀπὸ ἕνα ὑποψήφιο. Ἡ συντεχνία τῶν σκουπιδιαρέων, καθ' ἃ ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς μανθάνομεν, θὰ ὑποδείξη γιὰ ὑποψήφιό της τὸν κ. Κουρούπην, ἐπειδὴ ἔχει γράψει τὴν «Σκουπιδιάδα».

— Κατὰ τὴν «Ἀστραπή», ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἀποφάσισε νἀγοράση.... μιὰ φωτογραφία τοῦ Πλάτωνα.

— Τὴν φωτογραφία αὐτὴ τὴν εἶχε τροβήξει ἐκ τοῦ φυσικοῦ ὁ κ. Κάβρας στὰ 390 πρὸ Χριστοῦ, ὅταν ἀκόμα ὁ Πλάτωνας εἶτανε ἀπάνου στὴ βρύση του

— Ὀμορφώτατα τὰ ποιήματα ποῦ δημοσιεύει ὁ διευθυντὴς τῶν «Παναθηναίων» κ. Μισαηλίδης στὴν «Ἑσπερινή».

— Πιὸ ὄμορφα κι' ἀπὸ τὰ πεζὰ ποιήματά του ποῦ δημοσιεύει κάποτε «χρείας τυχούσης» στὰ «Παναθήναια».

— Ἡ «Περικλεὴς Ἀσπασία» τοῦ κ. Φιλαρέτου δὲν εἶναι ἐκλογικὸς λόγος, ὅπως νομίζουν μερικοί.

— Εἶναι μελέτη περὶ τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν καὶ τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ Βόλου ποῦ τὸν κατεδίκασαν εἰς ρητορικὴν ἀργίαν.

— Καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνος ξεθυμένει τώρα ἀπάνου στὸ χαρτί.

— Ἀλησμόνητο θὰ μείνη τὸ ξετίναγμα ποῦκανε στὸ «Ν Ἄστυ» ὁ Ἀναλφάβητος Κουκάκης στὸν κ. Ἴσαυρο Ρογκαβῆ.

— Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου κ. Ἀργύρογλου ἢ Ἀσημόπουλος ἐθύμωσε γι' αὐτό, μὰ δὲν πειράζει, ἀφοῦ ὁ πελάτης του θὰ μάθη νὰ μὴ κάνη πιὰ δραματικὲς ἀταξίες εἰς βάρος τοῦ ταμείου τοῦ Βασ. Θεάτρου.

— Γιὰ τὸ «μαγεμένο ποτῆρι» τοῦ κ. Πολέμη, κρεῖττον τὸ σιγᾶν, ἀφοῦ εἶτανε ἔμμετρο ἀνάγνωσμα γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τὸν κ. Ξενόπουλο.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Μ. Manchester. Ἐλάβαμε καὶ τὸ Ε'. Εὐχαριστοῦμε. —κ Σκώψ. Τρίτη φορὰ ποῦ κάνετε αὐτὸ τὸ ἀνόητο χωρατό. Τὴν πρώτη φορὰ μᾶς ἐστείλατε ἕνα διήγημα Γερμανικὸ τάχα. Τὴ δεύτερη κάτι ποιήματα μ' ἕνα γράμμα ἀγενέστατο. Τὴν τρίτη τὸν αὐτικάβδαλο κριτικό σας. Τὸ τελευταῖο ἴσως τὸ δημοσιέψουμε, ἂν μᾶς περισσέψη χῶρος καμμιὰ μέρα, γιὰ νὰ γελάσετε καὶ λόγου σας, ὅπως γελάσαμε καὶ μεῖς; σὰν τὸ διαβάσετε τυπωμένο. Θαρρεῖτε ὅμως πῶς ταιριάζει σὲ ἄντρα—γιατὶ τέτοιος θάσαστε καὶ λόγου σας—νὰ βρίζη τὸν κόσμο, χωρὶς νἄχη τὴν παλληκαριὰ νὰ φανερώνη καὶ τἀληθινό του ὄνομα;—κ. Ρ. Φιλ. Τὸ λάβαμε τὸν δὲ Κουρούπη ἄφες νὰ κουρουπεύεται.—κ. Χαζίδη. Συμφωνοῦμε μαζί σας πῶς ὁ Πολαμᾶς δὲν ἔπρεπε νἀπαντήση σοβαρὰ στὸν κ. Ξερνόπουλο γιὰ τὶς μαλλιαροαηδίες του. Ἔτσι τώρα τὸν κάνει νὰ κοκορεύεται καὶ νὰ λέη πῶς εἶταν τάχα σοβαρὴ ἡ διάλεξή του, ἀφοῦ σοβαρὰ τοῦ ἀπαντάει κι' ὁ Παλαμᾶς. Ἂν μίλησε, ὅπως μίλησε ὁ ἄνθρωπος, τὄκανε γιὰ ρεκλάμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ τὴ χαίρεται καὶ νὰ μὴ τοῦ χαλάσουν τὸ σηκότι. Μά τί νὰ τὸν κάνης τὸν Παλαμᾶ ποῦ μὲ τὴν καλωσύνη του ἔχει δώσει φτερὰ σ' ὅλες τὶς σαῦρες καὶ στὰ σαλιγκάρια!—κ. Ἀστραπίδη. Σ μφωνοῦμε πληρέστατα μὲ τὴν «Ἀστραπὴ» τῆς περασμένης Τετάρτης, πῶς ὁ κ. Κλέωνας τιμάει τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα περισσότερο τῶν διαφόρων «Ψυχάρηδων, Παλαμάδων καὶ Νουμάδων» καὶ ὅτ στὴν τιμὴ αὐτὴ τῶν Ἑλλ. δραμάτων καὶ γραμμάτων μονάχα ἡ «Ἀστραπὴ» τὸν φτάνει καὶ τὸν ξεπερνάει κἄποτε. Δὲν συμφωνᾶμε δὲ μαζί σας πῶς εἶναι ἀγράμματος ὁ ἄνθρωπος, γιατὶ ἔγραψε «Οἱ Σαύραι» ἀντὶ νὰ γράψη, ὅπως εἶναι καὶ τὸ σωστό, «Οἱ Σαῦρες». Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ «σαῦρες» ἀρσενικὲς καὶ νὰ μιλάη γι' αὐτὲς ὁ ποιητὴς τῶν «Ἀλγέων-Ἀλγῶν».—κ. Ι. Δ. Υ. London Κι' αὐτὸ θὰ γίνη μὲ τὸ καιρό ἂν καὶ τὸ νομίζουμε περιττό, ἀφοῦ τὸ λεξικὸ ποῦ ζητᾶτε τῶχουμε ὅλοι στὴ γλῶσσα μας. Μήπως τοῦ λόγου σας μιλᾶτε μονάχα Ἐγγλέζικα;—κ. Κώστα Σ. Γ. Τὰ λάβαμε θὰ σᾶς γράψουμε.—Σ' ἕνα δάσκαλο στὴ Σκόπελο τῆς Μιτυλήνης. Λάβαμε τὸ γράμμα σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Δὲ μᾶς γράφετε τἀληθινό σας ὄνομα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς ἀπαντήσουμε; Εἶναι ἀνάγκη.

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! **312,140** δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. **Ἰω. Φωτίου** εἰς τοὺς πελάτας του. Ἤτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν **327,140** δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάση τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὑποβιβάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἑκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς δραχ. **8** καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχηρὸν γραφεῖόν του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῆ μετ' ἀμαιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶνῖναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμὰς τὴν 19 Μαρτίου ἐ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμοκογία τῆς αὐτῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἄρτιον κλήρωσιν τῆς 19 Μαρτίου 1904 ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἑκάστη.

σιγὰ-σιγὰ στὸ ποτήρι τοῦ παπᾶ καὶ τὸ γιόμισε λίγο παραπάνω ἀπὸ τὴ μέση. Ὅταν ἔχυνε ὅμως στὸ δικό της τὸ ποτήρι, γλύστρησε τὸ δάχτυλό της ἀπὸ τὸ στομα τῆς μποτίλιας καὶ γιόμισε τὸ ποτήρι ὡς τὰ χείλια· χύθηκε μάλιστα καὶ λίγο ἀπ' ὄξω.

—«Τύφλα ντέ!» λέει ἡ παπαδιά, ποὺ δὲν πρόσεξε τάχα.

— Δὲν πειράζει, παπαδιά μου, τῆς λέει ὁ παπᾶς, δὲν πειράζει. Ἄς πιοῦν λίγο κ' οἱ πεθαμένοι. Ἔλα τόκα!

Ἡ παπαδιὰ ἔκαμνε πῶς ντρέπουνταν στὴν ἀρχή, μὰ ἔπειτα μὲ χαμόγελο—τὸ πρῶτο δὰ ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλια της ὕστερ' ἀπὸ τὴ χτεσινὴ τὴν Ἱστορία—πῆρε κ' ἐκείνη τὸ ποτήρι στὸ χέρι κ' ἔκαμαν τόκα.

Ὁ παπᾶς ἄδειασε τὸ ποτήρι του, μὰ κ' ἡ παπαδιὰ σιγὰ-σιγά, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαζεν ἕνα πόδαρο ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ πιάτο κατέβασε τὸ δικό της.

Σὲ λίγο ἄλλη μιὰ βοῦκα κάθισε στὸ λαιμὸ τοῦ παπᾶ, κ' ἡ καημένη ἡ παπαδιά, ποὺ περίμενε κι αὐτὴ ἀνυπόμονα νὰ 'ρθη ἡ ὥρα νὰ ξαναβρέξη τὸ λάρυγγά της μὲ τὸ μοσχάτο, πῆρε τὴ μποτίλια στὸ χέρι καὶ ξανάβαλε στὸ ποτήρι τοῦ παπᾶ ὡς τὸ ἴδιο τὸ μέρος. Στὸ δικό της τὸ ποτήρι γλύστρησε πάλε τὸ δάχτυλό της· οἱ πεθαμένοι ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἤπιαν οἱ φουκαράδες.

«Μπὰ Χριστὸς καὶ Παναγιά! λέει ἡ παπαδιά, στραβώθηκα, τί ἔπαθα σήμερα;»

— Δὲν πειράζει, παπαδιά μου, τῆς λέει πάλε ὁ παπᾶς. Νὰ στραβωθοῦν οἱ ὀχτροί μας, ὄχι ἐσύ.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πῶς ὁ αἰδεσιμώτατος κατάλαβε τώρα, ὅτι ἡ κυρὰ πρεσβυτέρα τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβαζε στὸ ποτήρι της, ὄχι μόνον δὲν στραβώνουνταν ἀλλὰ καὶ ἄνοιγε περισσότερο τὰ μάτια της, καὶ ὅτι φῶς φανερὰ ἀποδείχτηκε πλειὰ—ἀφοῦ τὸ δεύτερο τό ποτήρι τὸ κατέβασε μὲ μιὰ ἀνάσα τὴν ὥρα ποὺ βηχοῦσε ὁ παπᾶς—πῶς μὲ τὸ κρασὶ εἶχε πολλὲς φιλίες, κι αὐτὲς τὲς φιλίες τὲς πρωτόπιασε δίχως ἄλλο μὲ τὸ κρασὶ τοῦ βουτσιοῦ, ποὺ ἄδειασε στὰ μισὰ τοῦ Μάη.

Μόλα ταῦτα ἔκαμε ὑπομονή, γιατὶ δὲν ἦταν γιὰ παράδοξο νὰ γλύστρησε καὶ δεύτερη φορὰ τὸ δάχτυλό της.

Τὴν τρίτη τὴ φορὰ τὰ ποτήρια ἦταν ἴσια-ἴσια, ἀλλὰ τὴν τετάρτη τὴ φορὰ πάλε τὸ ἴδιο τὸ κρασὶ στὸ ποτήρι τοῦ παπᾶ, πάλε γλυστρᾷ τὸ δάχτυλο στὸ δικό της.

«Τύφλα καὶ σκόντα ντέ, λέει· μπὰ σὲ καλό μου ἀλήθεια!»

Καὶ ὁ φουκαρᾶς ὁ Παπασπύρος ποὺ ἔβλεπε τὸ χιλιάρικο ν' ἀδειάζη, δίχως νὰ γιομίζη ἡ κοιλιά του, ἔχασε τὴν ὑπομονὴ καί, προτείνοντας μπροστὰ στὴ συβία του ἀποφασιστικὰ τὸ ποτήρι του:

— Παπαδιά, τῆς λέει, κ' ἐμένα μιὰ τύφλα!

. . . . . .

Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου, ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου πῶς καὶ ἡ ὑπομονή σου ἔχει κι αὐτὴ τὰ ὅριά της

Σὲ χαιρετῶ
Πάντα δικός σου
Σ . . .

Ὑπεύθυνος γιὰ τὰ λάθια τῆς ἀντιγραφῆς
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ

ΕΒΓΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

„ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ"

ΤΟΜΟΣ Β'.

Πουλιοῦνται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας δρ. 5

Οἱ δυὸ τόμοι μαζὶ δραχ. 6.